

SEGUIREMOS LENDO

NO

2017

POR UN AÑO DE FÁBULA

Éxito?

Riqueza?

Amor?

Unha muller viu a tres anciáns de barbas brancas sentados no xardín da súa casa.

- Non sei quen son vostedes, pero deben ter fame. Por favor, pasen que lles darei algo para comer.
- Nós non podemos ser convidados a unha casa xuntos. - Dixo con determinación uno dos anciáns.
- Por que? - Preguntou a muller moi intrigada.

O ancián coa barba máis branca respondeu:

- O seu nome é Riqueza - dixo sinalando a un deles, e sinalando ao outro continuou-. O seu nome é Éxito, e o meu é Amor. Agora, vaia coa súa familia e decida a cal de nós prefiren convidar.

- Que fantástico! Se ese é o caso convidemos a Riqueza. Así encheremos a nosa casa con obxectos valiosos. - Dixo o marido cando escoitou o que lle contou a muller.

- Non, non me parece boa idea. Por que non eliximos a Éxito? Así seremos admirados por todos!

Ángel Rafael Benítez Recalde 6ºA

A súa filla adoptiva que escoitaba a conversación desde a súa habitación exclamou:

- Por que non convidamos o Amor? Por que sempre hai que pensar nas riquezas e o éxito coma se o amor non fose importante para nós?

A intervención da nena deixou aos seus pais en silencio e avergoñados. A muller saíu ao encontro dos anciáns e preguntou:

- Cal de vostedes é Amor? Por favor, pase e sexa o noso invitado.

Amor levantouse e comezou a camiñar cara á casa. Os outros dous tamén se levantaron e seguírono. Sorprendida, a muller mirou a Éxito e a Riqueza e preguntou:

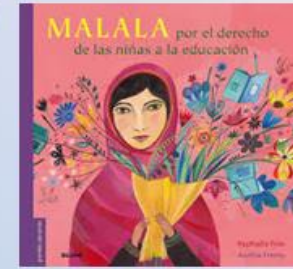
- Pero se soamente convidei a Amor, por que vostedes tamén veñen?

Os tres anciáns responderon xuntos:

- Se convidase a Éxito ou a Riqueza os outros dous quedaban fóra, pero vostedes convidaron a Amor, e onde queira que el vaia os outros o seguen. Porque onde hai amor sempre hai éxito e riqueza

Adaptación de Éxito, riqueza e amor (recollido en <https://sabiasmoralejas.wordpress.com>)

XANEIRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
26	27	28	29	30	31	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31	1	2	3	4	5

O avaro e mais o ouro

máis e comprou unha peza de ouro, a cal enterrou na terra á beira dunha vella parede. Todos os días ía mirar o sitio.

Un dos seus veciños observou as súas frecuentes visitas ao lugar e decidiu pescudar que pasaba. Pronto descubriu o tesouro escondido, e cavando, e cavando, conseguiu roubarlle a peza de ouro.

O avaro, á súa seguinte visita, atopou o oco baleiro e lamentábase amargamente. Entón outro veciño, decatándose do motivo da súa queixa, consolouno dicíndolle:

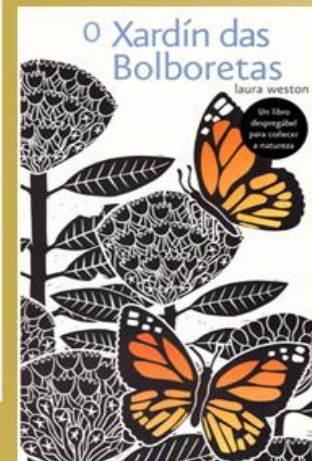
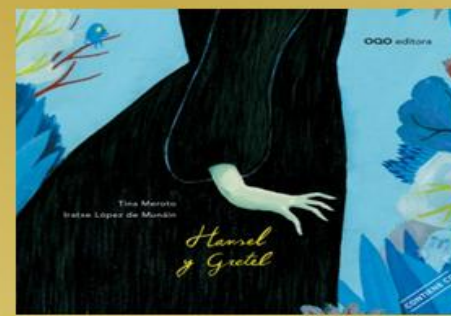
- Dá grazas de que o asunto non é tan grave. Vaite e e trae unha pedra e colócaa no buraco. Imaxínate entón que o ouro aínda está alí. Para ti será o mesmo que aquilo sexa ou non sexa ouro, xa que non farías nunca ningún uso del.

O avaro aprendeu a lección: hai que valorar as cousas polo que serven, e non polo que aparentan.

Esopo: *O avaro e mais o ouro* (adaptación)

FEBREIRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
30	31	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	1	2	3	4	5

O BURRO E O LOBO

Un burro coxo viu que lle seguía un lobo cazador, e, non podendo fuxir do seu inimigo, dicíalle: "Amigo Lobo, eu estou morrendo; acábame axiña coas dores deste maldito pé do que coxeo. Sácame cos dentes este cravo. Morra eu sen dor tan excesiva, e cómeme despois de cabo a rabo".

"Oh! (dixo o lobo con ironía, contando coa presa xa na man). Non soamente sei a anatomía, senón que son perfecto cirurxián! Alongue ben a pata, e non se acovarde, bo animal!".

Co seu molar desenvainado, o novo profesor chega ao doente; mais este dispáralle de contado un patadón que lle deixa sen un dente. Escapa o coxo; pero o triste ferido chorando quedou a súa desventura. "Ai, infeliz de min! Ben merecido teño o pago da miña tortura! Eu sempre me levei o mellor bocado no meu oficio de Lobo carnicero! Pois se puiden vivir tan regalado, a que meterme agora a curandeiro?"

Así que, non ten xuízo quen deixa o propio por alleo oficio.

(Adaptación da fábula de Samaniego *O burro e o lobo*).

ilustrador: Iago Riveiro Viqueira

4º E. I., grupo B.

MARZO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
27	28	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	1	2

Había unha vez dúas cóbregas que vivían tranquilas e felices nas augas dun pantano, onde tiñan todo o que necesitaban: insectos e pequenos peixes para comer, sitio dabondo para moverse e humidade suficiente para manter brillantes e en boas condicións as súas escamas. Pero chegou unha estación máis calorosa do normal e o pantano comezou a secar. Esperaron as desexadas choivas, e non chegaron. Con moita dor de corazón, decidiron buscar outro lugar para vivir. A cobra de manchas escuras, díxolle á de manchas claras:

- Aquí xa só quedan pedras e barro. Creo, amiga miña, que debemos irnos xa ou morreremos deshidratadas.

Entón, a cóbrega de manchas escuras, que era moi intelixente e cautelosa, advertiulle:

- Os humanos verannos e cazarannos sen compaixón. Temos que demostrar que somos máis listas ca eles! Escóitame: ti subiraste sobre o meu lombo co corpo ao revés e así eu meterei a miña cola na túa boca e ti a túa cola na miña. Pareceremos un ser estraño, e como os humanos teñen medo ao descoñecido, non nos farán nada.

- Boa idea, tentémolo!

A cóbrega de manchas claras empolicouse sobre a de manchas escuras e cada unha suxeitou coa boca a cola da outra, e comezaron a reptar. Ao moverse, os seus corpos abaneábanse formando unha especie de oito que se desprazaba sobre a herba. No camiño cruzáronse con varias persoas, pero, ao ver a un animal tan misterioso, botaban a correr mortas de medo, pensando que se trataba dun demo ou un ser doutro planeta. Ao cabo de varias horas, as cóbregas conseguiron o seu obxectivo: moi agarradiñas, sen soltarse nin un só momento, chegaron a terras chuviosas e fértiles onde había auga e comida en abundancia. Moi ledas, continuaron tranquilas coa súa vida neste novo e acolledor lugar.

Así que se pensas como elas as cousas con tranquilidade e sabedoría, seguro que atoparás unha boa solución.

(Adaptación dunha fábula tradicional china)

ABRIL

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
26	27	28	29	30	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Ola, son a persoa de quen seguro este mes oiredes falar moito:
Carlos Casares Mourino.

O motivo é que a Real Academia Galega decidiu que o 17 de maio se me dedicara o *Día das Letras Galegas*. Xa vedes, a min que fun un neno coma vós fillo dun mestre de Xinzo da Limia...

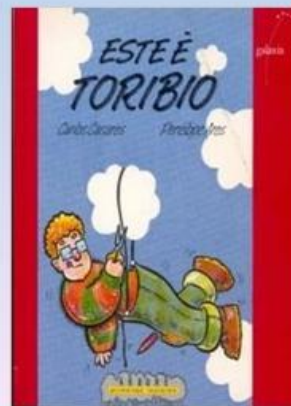
Mais, cando eu estudaba, non dispoñíamos de moitos libros en galego, e moito menos dirixidos ás nenas e aos nenos. Por iso, ao decidir ser escritor, acordeime desa xente miúda que en Galiza aprendía a ler e a escribir, e saíronme algúns relatos, e ata unha obra de teatro!

Xa sei que no voso centro estiveses a recordarme todo o curso creando na biblioteca as *galiñas azuis*. Seguro que agora vos son moi especiais, porque as fixestes vós, e tamén, porque son distintas ás outras...

E é que, como demostra esa galiña, neste mundo a beleza, a creatividade e, por tanto, a riqueza, está no diferente....

Mal que lle pese a Manolo Listón!

Caricatura de Carlos Casares, realizada polo debuxante Santi Gutiérrez.

MAIO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	1	2	3	4

O xardineiro e o seu amo.

Nun xardín de flores
había unha gran fonte,
que servía de estanque
a moitos tipos de peixes;
pero unicamente a regar
o xardineiro atende,
de modo que namentres
os peixes auga para vivir non teñen.

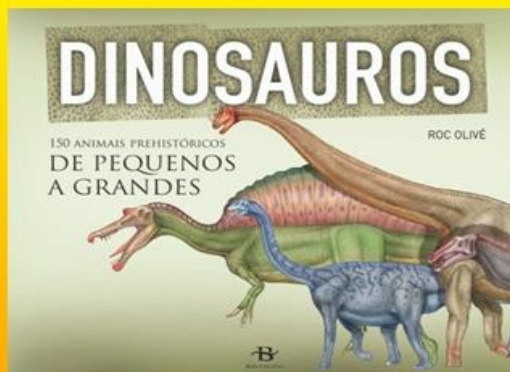
Vendo tal desgoverno,
o seu amo repréndelle;
pois aínda que quere flores,
deleitarse cos peixes tamén quere.

E entón o xardineiro,
moi solícito obedécelle,
e así as plantas non rega
para que auga no estanque quede.

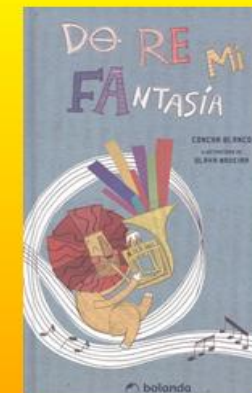
Ao cabo dalgún
tempo o amo ao xardín volve;
acha secas as flores,
e enfadado di desta sorte:
"Home, non regues tanto
que me quede sen peixes;
nin coides tanto deles,
que sen flores, me deixes".

Adaptación da
fábula
infantil de
Tomás de
Iriarte

Así que non escriba quen non saiba unir a utilidade co deleite

XUÑO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
29	30	31	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	1	2

SOFÍA P.

Bebendo un can no río Nilo,
ao mesmo tempo corría.
"¡Bebe quieto!", dicíalle
un astuto crocodilo.
E dille o can moi prudente:
"Moi malo é beber e andar;
pero, ¿é san agardar
a que me claves o dente?"

Que sabio era este can vello!
E eu comparto o seu sentir
nisto de non seguir
do inimigo... Nin un consello.

O can e o crocodilo

Adaptación da fábula de Samaniego *O can e o crocodilo*.
Ilustradora: Sofía P., 5 anos C

XULLO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
27	28	29	30	31	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

O astrónomo

Tiña un astrónomo o costume de pasear todas as noites estudando os astros. Un día que vagaba polas aforas da cidade, absorto na contemplación do ceo, caeu inopinadamente nun pozo. Estando a lamentarse e dando voces, acertou a pasar un home, que oíndo os seus queixumes achegóuselle para saber o seu motivo. Decatado do sucedido, dixo:

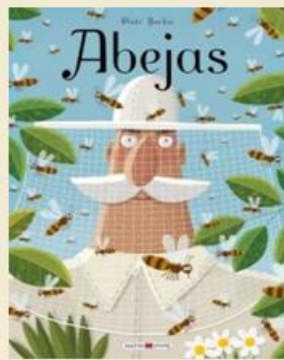
-Amigo meu! Queres ver o que hai no ceo e non ves o que hai na terra?

Así que está ben mirar e coñecer ao noso redor, pero antes hai que saber onde se está.

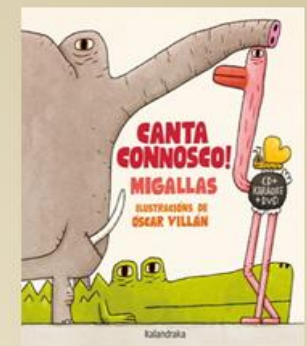
(Adaptación da fábula de Esopo, O astrónomo)

Ilustración de Erea Vidal, 5º B.

AGOSTO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
31	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	1	2	3

0 RAPOSO E AS GALIÑAS

MATEO

- Había unha vez un raposo que tiña unha comida favorita: os ovos das galiñas. Sempre andaba roldando polos galiñeiros en busca do seu apreciado botín. As galiñas indefensas vían como cada noite o raposo levaba os seus ovos, e se non lle deixaban facelo, ameazábaas con que as levaría a elas para comelas.
- Nunha granxa, o dono vía que o seu número de galiñas medraba moi lentamente e que case non poñían ovos. Entón pensou en vendelas.
- Pero as galiñas, ao decatarse das intencións do granxeiro, decidiron trazar un plan. Esa mesma noite cando o raposo veu visitalas, ofrecéronlle todos os ovos que quixese con tal de que non levase aos que estaban chocando. Ao raposo pareceulle unha boa oferta e durante esa noite levou todos os ovos.
- Ao día seguinte o granxeiro foi ao galiñeiro en busca de ovos e atopouse con que só había os que as galiñas incubaban. Isto sorprendeulle moito e empezou a revisar todo o galiñeiro na busca do rastro dalgún depredador. Cando descubriu as pegadas, detívose uns segundos medio pensativo e foise.
- Esa noite, como de costume, o raposo volveu en busca do seu botín. Pero ao entrar, caeu no medio dunha trampa que o granxeiro armara coa axuda das galiñas. E menos mal que lle deu tempo a fuxir coa trampa enganchada no rabo.
- Nunca máis se volveu saber del porque...Quen mal anda, mal acaba.

SETEMBRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	1

Dixo un día o deus Xúpiter:

- Veñan onda min todos os seres do planeta. Se na súa natureza algo falta, díganmo sen empacho: eu poñerei remedio. Veña señor mono, mire aos demais animais e dígame se está contento co seu corpo.

-Por que non?- respondeu o mono- Non teño catro pés, o mesmo que os demais? Non podo queixarme da miña estampa; non son como o oso, que parece medio feito nada máis.

Chegaba, nisto, o oso e creron todos que ían oír longas lamentacións. Nada diso, encomiou moito a súa boa figura e meteuse co elefante, dicindo que non sería malo alongarlle a cola e recortarlle as orellas; que tiña un corpo deforme e feo. O elefante, á súa vez, a pesar da fama que goza de intelixente, dixo cousas parecidas, opinou que a señora balea era demasiado corpulenta. A formiga, pola contra, tachou ao pulgón de diminuto.

Xúpiter, ao ver como se criticaban uns a outros, despediunos a todos.

Pero entre os máis fachendosos, estaba a nosa especie, a humana. Eran linceos para ver os fallos dos seus semellantes, pero estaban cegos ante os seus.

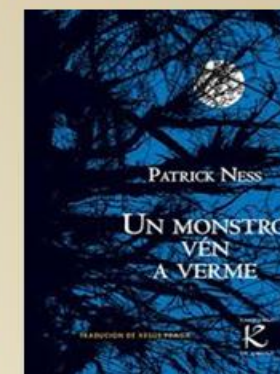
Así, Xúpiter recordoulle aos homes que tiñan un par de alforxas: a de atrás para os defectos propios; a de adiante para os alleos.

Adaptación de As alforxas (La Fontaine):

As alforxas

OUTUBRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
25	26	27	28	29	30	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

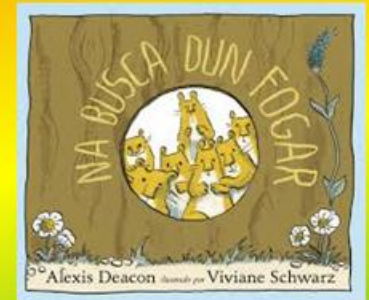
O nariz é os ollos

Marcos !

Púxose o nariz malhumorado
E díxolle aos dous ollos :
"Xa me teñen vostedes amolado
cargando sempre cos seus anteollos.
Para min non se fixeron.
Que os sosteña
quen por eles mira!"
E dicindo e facendo, sacódese,
e na rúa, aos pobre anteollos tira.
O seu dono segue andando,
e como é miope,
dá un tropezón, e cae!
E o nariz ? Esmágase!
E é que servindo aos demais,
frecuentemente
sérvese un a si mesmo.

NOVEMBRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
30	31	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	1		

Se tivera...Sería feliz

Contan que unha noite un home camiñaba pola praia mentres pensaba:

- Se tivese un auto novo, sería feliz.
- Se tivese unha casa grande, sería feliz.
- Se tivese un excelente traballo, sería feliz.
- Se tivese parella perfecta, sería feliz.

Nese momento, tropezou cunha bolsiña chea de pedras e empezou a tiralas unha por unha ao mar cada vez que dicía: "Sería feliz se tivese..."

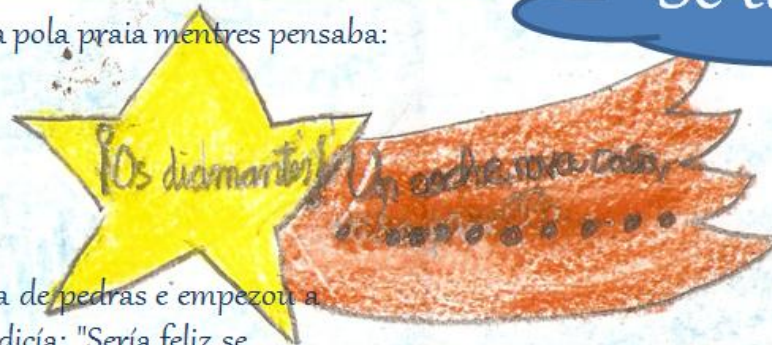
Así o fixo ata que soamente quedaba unha pedra na bolsa, a cal gardou. Ao chegar á súa casa deuse conta de que aquela pedriña era un diamante moi valioso. Imaxínaste cantos diamantes arroxou ao mar sen deterse e apreciálos?

Cantos de nós pasamos arroxando os nosos preciosos tesouros por estar a esperar o que cremos perfecto ou soñado e desexando o que non se ten, sen darlle valor ao que temos preto noso?

Mira ao redor e se te detés a observar daraste conta da fortuna que tes: moi preto de ti está a túa felicidade, e non lle deches a oportunidade de demostralo.

Cada un dos nosos días é un diamante precioso, valioso e non recuperable.

Depende de ti aproveitalo ou lanzalo ao mar do esquecemento para nunca máis poder recuperalo.

Se tivera...

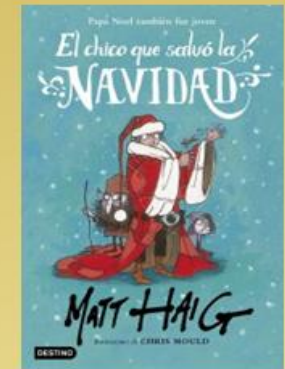
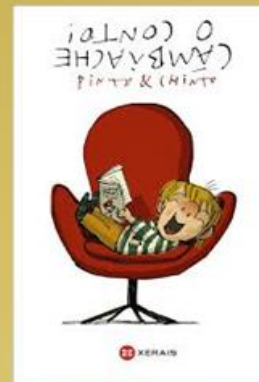

recollido en

<https://sabiasmoralejas.wordpress.com>

Ilustración de Jimena Outeiral Gil, de 4º B

DECEMBRO

luns	martes	mércores	xoves	venres	sábado	domingo
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

As fábulas que compoñen este calendario, foron seleccionadas polas usuarias e usuarios da biblioteca do CEIP López Ferreiro a partires dun concurso. Unha vez coñecidas, o alumnado dos diferentes niveís encargouse de ilustralas.

Preténdese reflexionar sobre actitudes, sentimentos, valores e formas de enfrontarse á vida, presentes en moitos momentos da vida cotiá. Ao tempo, tamén se recorda que hai lecturas para cada mes do ano; quizaís se agochen nas bibliotecas, nas librarías, ou en calquera recuncho das nosas casas... Soamente hai que encontralas.

Cos mellores desexos para o 2017, **BO NADAL.**

Equipo de dinamización da biblioteca.

CEIP López Ferreiro.

Santiago de Compostela.